

Tomasz Jan Wierzejski ps. „Zgoda 2”, „Wiara 2” (ur. 30 marca 1911 r. w Rzeżycy, zm. 25 czerwca 1957 r. w Londynie) – oficer Wojska Polskiego II RP, Armii Andersa, Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie i Armii Krajowej, major saperów służby stałej, Cichociemny.

Był synem Bronisława i Bronisławy z domu Przewuskiej. Uczył się w gimnazjum w Łukowie, Korpusie Kadetów w Modlinie i Korpusie Kadetów Nr 1 we Lwowie, gdzie zdał maturę. W 1930 r. wstąpił do Szkoły Podchorążych Saperów. Służył w batalionie mostowym w Kazuniu.

We wrześniu 1939 r. dowodził 12 Samodzielną Kompanią Pontonową w ramach 8 Dywizji Piechoty. Po rozproszeniu Dywizji 4 września dostał się do niewoli niemieckiej, z której uciekł. 17 września został aresztowany przez Sowietów. Skazano go w Moskwie na 8 lat więzienia i zesłano do łagru. Po podpisaniu układu Sikorski-Majski został zwolniony i w lutym 1942 r. przydzielony do 2 Batalionu Saperów Armii Andersa na stanowisko oficera wyszkolenia, a od listopada tego roku pełnił funkcję referenta w Dowództwie Saperów Armii. W lipcu 1943 r. został przeniesiony na stanowisko I oficera technicznego 5 Brygady Saperów.

Zgłosił się do służby w kraju. Po konspiracyjnym przeszkoleniu w dywersji został zaprzysiężony 14 lutego 1944 r. w Oddziale VI Sztabu Naczelnego Wodza i przetransportowany do Głównej Bazy Przerzutowej w Brindisi we Włoszech. Zrzutu dokonano w nocy z 21 na 22 maja 1944 r. w ramach operacji „Weller 29” dowodzonej przez mjr naw. Eugeniusza Arciuszkiewicza na placówkę zrzutową „Kos” położoną w okolicy wsi Wierzbno. Do 15 czerwca przechodził aklimatyzację w Warszawie. Dostał przydział do Batalionu Czata 49, następnie zaś rozkaz stawienia się w Wilnie. Nie mógł jednak przedrzeć się przez front i wrócił następnego dnia do Warszawy. 29 lipca przydzielono go ponownie do Czaty 49 na stanowisko dowódcy plutonu kadrowego.

W czasie Powstania Warszawskiego walczył jako dowódca plutonu w Batalionie Czata 49 w Zgrupowaniu Radosław. 19 sierpnia był zasypany i kontuzjowany w wyniku wybuchu goliata na rogu ulic Zakroczymskiej i Konwiktorskiej. 26 sierpnia został znów ranny i umieszczony w szpitalu polowym. 3 września powrócił do jednostki na stanowisko dowódcy kompanii i saperów w Zgrupowaniu Radosław. 8 września został zastępcą dowódcy Batalionu Czata 49. Walczył na Czerniakowie.

Po kapitulacji Powstania przebywał w obozach niemieckich m.in. w Oflagu VII A Murnau, skąd został uwolniony 29 kwietnia 1945 r. przez wojska amerykańskie. 6 maja 1945 r. zameldował się w Oddziale VI Sztabu Naczelnego Wodza w Londynie. Wstąpił do Polskich Sił Zbrojnych pod brytyjskim dowództwem. Osiedlił się w Wielkiej Brytanii. Zginął w wypadku samochodowym.